

ΟΜΙΛΙΑ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΑΙΑΣ κ.ΑΛΕΞΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἡ παρούσα ζωὴ εἶναι στάδιο ἀγώνα· εἶναι στίβος ὅπου μπαίνουμε καὶ προχωροῦμε. Εἴμαστε οἱ διαβάτες, πού μένουμε σέ ἓνα «πανδοχεῖο», ὅπως τό ἀποκαλεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Κάποτε φτάνουμε στό τέλος, καί ἡ Ἐκκλησία δέεται νά εἶναι «Χριστιανὰ τά τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά καί (ἔτοιμοι μέ) καλή ἀπολογία». Ὁ θάνατος εἶναι «τό σημεῖο πού τό μικρό ῥυάκι τῆς ζωῆς μας συναντιέται καί χύνεται στόν ὠκεανό τῆς αἰωνιότητος.».

«Οἱ ψυχές τῶν κεκοιμημένων εἶναι σέ ἀνεση ἢ σέ ὀδύνη, κατά τά ἔργα τους... Ἐλευθερώνονται μέ τίς δεήσεις τῶν Ἱερέων ἰδίως τῆς Θείας Λειτουργίας, ἀλλά καί μέ τίς ἀγαθοεργίες τῶν συγγενῶν...» μᾶς λέει ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δοσίθεος, ἐνῶ ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός παρηγορητικά μᾶς λέει «Ἀδελφοί μου, μή λυπήσθε διά τούς ἀποθαμένους, ἀλλά ἂν τούς ἀγαπᾶτε, κάμνετε ὅ,τι ἡμπορεῖτε διὰ τήν ψυχὴν των, συλλείτουργα, μνημόσυνα, νηστείας, προσευχάς, ἐλεημοσύνας...».

Τά Μνημόσυνα ὠφελοῦν καί τούς ζῶντες καί τούς νεκρούς, ὅπως καί ἂν τελεστοῦν. Τούς ζῶντες τούς παρηγοροῦν καί τούς δίνουν ἐλπίδα. Ὡστόσο, τῇ μεγαλύτερῃ ὠφέλειᾳ στούς νεκρούς προξενεῖ ἡ ἔνταξή τους στή Θεία Εὐχαριστία, ἀφοῦ μέ τίς μερίδες στό

ἅγιο Δισκάριο «ἐνώνονται ἀόρατα μέ τόν Θεό,
ἐπικοινωνοῦν μαζί Του, παρηγοροῦνται, σώζονται
εὐφραινόμενοι ἐν Χριστῷ» , ὅπως μᾶς βεβαιώνει ὁ
Ἅγιος Συμεών Θεσσαλονίκης.

Ἐμεῖς σήμερα βρισκόμαστε στόν πανίερο Ναό τῆς
Ἁγίας Τριάδος ἐδῶ στή Νίκαια, τελώντας τό
Μυστήριό τῆς Θείας Εὐχαριστίας, μαζί καί τό ἱερό
Μνημόσυνο τοῦ ἀγαπημένου μας Γιώργου
Μαζωνάκη. Ὁ λαός πού συνέρρευσε στήν Κηδεῖα του
ἀπέδειξε τήν ἀγάπη πού τοῦ εἶχε ὁ κόσμος, ἀλλά καί
ἐκεῖνος πού ἔτρεφε γιά τούς συνανθρώπους του.
Ἀκούστηκαν πολλές καί ποικίλες εὐεργεσίες του σέ
ὅσους εἶχαν ἀνάγκη, μάλιστα σέ ἀνώνυμους, ἀλλά καί
σέ ἐπώνυμους.

Παιδί τῆς Νίκαιας, τῆς πόλης τῶν ἀγωνιστῶν τῆς
ζωῆς, ἐμφύτεψε μέσα του ἀπό μικρός τά βάσανα τῶν
ἀνθρώπων καί ἀνέπτυξε βαθμιαία μιά μοναδική
ἐνσυναίσθηση γιά ἐκείνους πού εἶχαν δυσκολίες. Καί
ἔσπευδε ἀθόρυβα, χωρίς διαφημίσεις νά ἀνακουφίσει
τόν κάθε συνάνθρωπο, ὥστε νά ὑπερβεῖ τήν ὅποια
ἀνάγκη, νά ξαναγυρίσει τό χαμόγελο στά χεῖλη ὅλων.
Ἐχοντας βίωμα τήν ἀγάπη, τραγουδοῦσε τό πόσο
ἐξαρτημένος ἦταν ἀπό τήν ἀγάπη: «Ἀνάσα δέν μπορῶ
νά πάρω, ἂν δέν μ' ἀγαπᾷς...», τραγουδοῦσε καί τό
βίωνε.

Λέγεται ὅτι οἱ καλλιτέχνες βλέπουν τόν κόσμο μέ
μάτια διαφορετικά. Καί ὁ Γιώργος εἶχε ἀκριβῶς αὐτό

τό χάρισμα: νά διακρίνει τήν ὁμορφιά ἐκεῖ πού οἱ ἄλλοι περιορίζονταν σέ ὅρια στενά, χωρίς προεκτάσεις. Ἐκεῖνος ἔδινε φωνή στή σιωπή καί σχῆμα στά κρυφά συναισθήματα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ἡ ζωή του δέν ἦταν ἀπλή χρονική διαδρομή, ἀλλά ἓνα διαρκές ἔργο τέχνης, γεμάτο πάθος, ἀναζήτηση καί ἀλήθεια.

Μέσα ἀπό τά τραγούδια του, κατάφερε νά ἀγγίξει τίς καρδιές. Συγκίνησε, προβλημάτισε, προκάλεσε σοβαρές ἀναθεωρήσεις, γιά καλύτερη ζωή, γιά ζωή ἀγάπης καί προσφορᾶς. Ζωή μέ ἀξίες καί ὁράματα, χωρίς ὑποδούλωση στήν ὕλη. Ἐνδεικτικός ὁ στίχος του γιά τά ὑλικά ἀγαθά: «δέν μπορῶ νά γίνω ὑπόδουλος σέ αὐτά. Σταγόνα ὁ χρόνος» (Ἡ φιλοσοφία μου).

Σημαντικότατο καί στοχαστικότατο τό σχετικό σχόλιο τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας Κυρίου Ἱερωνύμου: «Μέ τόν Γιώργο Μαζωνάκη εἶχα προσωπική γνωριμία...μακριά ἀπό τά φῶτα τῆς δημοσιότητας. Εἶχε μιά ἐξαιρετικά εὐαίσθητη ψυχή, μέ ιδιαίτερα χαρίσματα καί ὑπαρξιακές ἀναζητήσεις. Κατάφερε, μέ τό ταλέντο, πού τοῦ χάρισε ὁ Θεός, μέ τήν αὐθεντικότητά του, νά κερδίσει τό κοινό, νά ἐγγραφεῖ στή συλλογική μνήμη τοῦ λαοῦ. Ἦταν παιδί τοῦ Θεοῦ. Μέσα στό σκοτάδι ἀνακάλυπτε πάντα τήν ἔξοδο πρὸς τό Φῶς. Ἐνώνω τήν προσευχή μου μέ τίς προσευχές τῶν οἰκείων του, ὅλων ἐκείνων πού τόν ἀγάπησαν».

Ὁ Γιώργος ἦταν ὄντως πιστός καί συνειδητό μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Ἄνθρωπος ταπεινός καί πλαϊνός, «τῆς διπλανῆς πόρτας», ὅπως λέει ὁ λαός, δέν εἶχε πρόβλημα νά ζητάει καί συγγνώμη ἀπό πρόσωπα τοῦ περιβάλλοντός του. Μέ τή συγγνώμη ὁμορφαίνουν καί βελτιώνονται οἱ σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. «Συγγνώμη γιά τά λάθη μου συγγνώμη...δέν ἤξερα ποιό δρόμο νά διαλέξω... φταίω» (Δέν ὑποκρίνομαι). Τόσο ἀπλό καί τόσο ὑπέροχο ἡ συγγνώμη.

Καί μια μέρα ἀνταριασμένη φτάσαμε στό τέλος. Ἐνα τέλος ἀπροσδόκητο, πάνω στή δράση καί στήν κορυφή τῆς δράσης, λές καί τό εἶχε προβλέψει, τό μελοποίησε καί τό τραγούδησε: «Τέλειωσε κι αὐτό τό παραμύθι καί τό πρωτοβρόχι σιγανό, ἔκλαψε γιά μᾶς , γεμάτο λύπη, στόν πικρό ἀποχαιρετισμό...»

«Τό ἰδανικό εἶναι νά ἀποχωρήσει κανεῖς ἀπό τή ζωή νηφάλιος καί χωρίς νά τοῦ λείπει κάτι » εἶχε πεί πρὶν 2.400 χρόνια ὁ Ἀριστοτέλης. Λυτρωτική ἡ ἡρεμὴ Ἑξοδος!

Ὅλοι τόν εὐχαριστοῦν τόν Γιώργο Μαζωνάκη γιά ὅσα χάρισε. Γιά τήν ὁμορφιά πού σμίλεψε καί τήν ἔκανε προσιτή στόν κόσμον, ιδίως στή Νεολαία μας. Δέν θά τόν ξεχάσουμε. «Ὁ ἀληθινός τάφος τῶν νεκρῶν εἶναι οἱ καρδιές τῶν ζωντανῶν» εἶπε ὁ ἱστορικός Τάκιτος, τόν 1ο αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ. «Τότε οἱ νεκροί

πεθαίνουνε όταν τούς λησμονούνε» σημείωσε ο
Ποιητής Ουράνης, στά τέλη του 19ου αιώνα.

Μέσα από ένα τροπάριο της έξοδίου Ακολουθίας μᾶς
μιλά ο κάθε νεκρός καί μᾶς λέει: «Πηγαίνω μπροστά
στόν Κριτή. Σᾶς παρακαλῶ ὅλους καί σᾶς ἱκετεύω νά
προσεύχεστε ἀδιάκοπα στόν Χριστό τόν Θεό, γιά
μένα, ὥστε νά μέ κατατάξει ἐκεῖ ὅπου βρίσκεται τό
Φῶς τῆς ζωῆς».

Εὐλογημένο τό ταξίδι του προς τό αἰώνιο Φῶς. Θερμή
ἢ προσευχή μας, νά τόν ἀναπαύει ὁ Θεός, ὁ Κύριος
τῆς ζωῆς καί τοῦ Θανάτου, καί νά παρηγορεῖ τούς
οἰκείους του.

+ Ὁ Νικαίας Ἀλέξιος

ROMFEA.GR

ΟΛΗ Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ
ΜΕ ΕΝΑ ΚΛΙΚ